

Снежана Минић

Црвена светлост моје мајке

О ЈАГОДИ

Ту негде извире бол
И рађа се црвена светлост моје мајке

Ту негде почиње тишина
И зауставља се у мени
Ту негде искрварила земља своју радост

Мала моја ранице
Нема шта више да се каже
Ту негде у мени бол

ЈЕСЕН У ТВОЈОЈ КРВИ

Еј, велики мој
Негде, измеђ' речи, чекају те
звездани 'ати
А знам, руке те боле

Бојиш се јесењих дивова у себи
Век ти оре по венама
Док измишљаш слободу
Под срцем магле се пласте
Бутиш,
Руке те боле

ЈЕФИМИЈА

Одежду своју скини са наших тела

Нудим ти љубав рањених очију
Сјај сунчевих двери

Далеко досеже твоја игла
Златним концем осветлила нашу ноћ

Убод по убод — слово по слово
Болом треба да се запише свет

Одежду своју скини са наших тела